

PROLOG

'Fienééé! Boazzz! Waar zijn jullie?' schreeuw ik voor de zoveelste keer naar het duistere bos. Geen antwoord. Natuurlijk niet. Mijn keel is inmiddels droog van het roepen, maar ik stop niet. 'Fiene! Boaz!'

We zijn al even terug aan het lopen, maar nog geen spoor van Fiene of Boaz. Emma loopt nog steeds met de zaklamp van haar telefoon voorop. Olivia en ik lopen achter haar aan. Op mijn geschreeuw na zegt niemand van ons iets. In het zwakke licht van Emma's telefoon zie ik de splitsing.

'Shit,' zeg ik. We hebben geen idee welke kant Fiene en Boaz op zijn gegaan. Ik kijk naar Emma en Olivia. De angst is in hun ogen af te lezen. Ik moet de leiding nemen, scherp blijven. In het midden van de kruising staan we stil.

'En nu?' vraagt Olivia.

Ik bedenk snel een plan. 'Het huis is die kant op, toch?' vraag ik aan Olivia terwijl ik naar het pad links van ons wijst.

Ze knikt.

'Dan gaan we eerst de andere paden op. Jullie gaan samen het linker pad op, ik neem het rechter pad. Over twintig minuten spreken we weer hier af. Als we ze dan nog steeds niet gevonden hebben lopen we terug naar het huis om te kijken of ze daar zijn. Oké?'

'Is goed. Maar hoe weet jij hoe laat het is?' vraagt Olivia.

Shit, helemaal vergeten.

'Mijn horloge!' zegt Emma, terwijl ze de mouw van haar jas omhoog trekt. In het kleine beetje licht van de maan glinstert een gouden horloge. Ze klikt het bandje los en geeft het aan mij.

'Thanks,' zeg ik. Ik kijk op het horloge. Het is half negen. 'Om tien voor negen staan we hier dus weer,' zeg ik.

Ze knikken. Er hangt een ongemakkelijke stilte.

‘Tot zo dan, denk ik,’ zegt Olivia.

‘Ja, tot zo,’ antwoord ik schor terwijl ik het rechter pad op loop. Achter me hoor ik Emma en Olivia ook in beweging komen. Nog een laatste keer kijk ik naar ze, dan verdwijnen ze tussen de bomen.

Ik richt mijn ogen op het pad voor me. Het pad waar ik op loop ziet er bijna hetzelfde uit als het pad naar het huis. Het is ongeveer net zo breed en ook bedekt met bladeren. De grijze mistdeken die over de bomen hangt is nog dikker geworden. Opeens heb ik het gevoel dat ik bekeken word. Schichtig kijk ik om me heen, maar ik zie niemand. Ik kijk op het horloge, maar het is te donker om de tijd te zien. Ik houd het horloge omhoog, zodat het licht van de maan op de wijzerplaat valt. Het is vijf over half negen. De tijd tikt tergend langzaam voorbij. Ik duw het horloge weer in mijn zak. Opnieuw bekruipt me het gevoel dat ik niet alleen ben. Terwijl ik stevig doorloop kijk ik om me heen. Ogen prikken in mijn rug. Overal zijn schaduwen en geluiden. Even denk ik dat ik voetstappen hoor. Ik sta stil, houd mijn adem in. Langzaam draai ik een rondje. Ik spits mijn oren en mijn ogen scannen het bos af op een verdachte beweging. Niets. *Kom op, stel je niet zo aan. Er is helemaal niks, je maakt alleen jezelf gek*, spreek ik mezelf in gedachten toe. Ik loop verder, maar het gevoel dat ik niet alleen ben gaat niet weg. Dan, vanuit het niets, hoor ik een harde schreeuw.

Er loopt een rilling over mijn rug. Wat was dat? De schreeuw kwam uit het duister, vlak voor me. Ik wil me omdraaien en terugrennen, maar dan dringt het tot me door van wie de schreeuw was: Boaz!

Ik loop snel door, terwijl ik bedenk wat er gebeurd kan zijn. Mijn ogen schieten van de ene naar de andere kant. Na twee minuten lopen wil ik het opgeven. Teruggaan. Hulp halen. Maar dan zie ik iets. In het licht van de maan glinstert er iets op het pad. Ik buk om het beter te bekijken. Dan zie ik wat het is. Ik schiet naar achter. Ik kijk nog een keer, om zeker te zijn dat ik het niet verkeerd zag. Maar ik zag het goed. Het is bloed. Is het van Boaz? Wat is er met hem gebeurd? Leeft hij nog? De gedachte dat hem iets ergs is overkomen maakt me misselijk en duizelig. Ik adem zwaar en onregelmatig. *Het is vast van een dier. Er is niks aan de hand*. Probeer ik mezelf gerust te stellen. Maar het helpt niet. Wankelend sta ik op. Wat moet ik doen? Ik

kan niet meer helder nadenken. Het bos tolt om me heen. Ik ben ten einde raad. Moet ik hulp gaan halen? Maar wat als Boaz me nú nodig heeft? Ik werp nog een blik op het bloed. Geritsel, achter me. Ik voel ogen in mijn rug prikken en slik.

‘Boaz?’ vraag ik.

Geen antwoord. Nog een keer hoor ik geritsel. Gekraak van takjes. Ik moet hier weg. Ik moet hulp gaan halen, voordat mij hetzelfde overkomt als Boaz.

Maar ik ben al te laat.